

тавъ, и вие ще да получите кислорода.“ Сичкото това е добро, но знаете ли вие, че и до сега още не е намѣрено, — не ще и да са намѣри, — такова едно вѣщество, косто би погънцало въ себѣ си само азотъ. Химиците сѣ доказале вече, че почги сичко, щото са намира въ природата, е повече жѣдно за кислородъ, нежели за азотъ. За да добиеме чистъ кислородъ, ние трѣба да употребиме само едно срѣдство: ние трѣба да го извадиме изъ ония предмѣти, въ които са той намира най-много. Такава прѣдмѣти въ природата има твърде много. Най-добре е да земеме за тая цѣль такова едно тѣло, което отдѣлява отъ себѣ си кислородътъ само отъ едно просто нагрѣвание. Въ химическите лаборатории*) употребляватъ за тая цѣль *бертолетова соль*. Тая соль е съставена отъ шесть части кислородъ; а тоя кислородъ е съединенъ съ особенъ металъ, който са нарича *поташъ* (calium, нѣм. potasche) и съ особенъ газъ, който са нарича *хлоръ* (chloros). Една часть бертолетова соль са туря въ ония *смѣси*, изъ които са праватъ евзите и кибритътъ. Газътъ и металътъ иматъ голѣма наклонность да са съединяватъ мѣжду себѣ си. И така, ако нагрѣеме сольта до опредѣленна степенъ, то нейниятъ първоначаленъ съставъ тутакси ще да измѣни своятъ видъ. Газътъ и металътъ отдѣляватъ отъ себѣ си сичкиятъ кислородъ и съединяватъ са между себѣ си. Въ стъкленцето, въ което произхожда разединението, остава ново съединение, което са нарича „хлористи-кали“

*) Химическа лаборатория са нарича онова мѣсто, на което химиците произвеждатъ своите опити.